

ROSS KÁROLY

Napos-felhős, semmilyen délután

ROSS KÁROLY (1954) Sopron

Napos-felhős, semmilyen délután, szerda vagy csütörtök, június. A telep kihaltnak tűnik, ami nem is meglepő egy alig két tucat házat számláló üdülőlőhelytől. Kistraktor nyírja a földút és a meder közötti keskeny sávot, a télen kiöregedett, szanaszét szálló perjétől nem látni, ki ül rajta. De nem is érdekes, ülhet bárki. Mint ahogy abban az autóban is, ami épp most kanyarodik az egyik ház elé, s amiből a benne ülők mintha ki sem akarnának szállni – legalábbis nem nyílnak az ajtók, valami belső mozgás látszik csak, mint akik keresnek valamit, de nem találják. Végül kiszállnak, kulcsokat próbálgatnak a kerti kapu zárjába, de nem nyitja egyik sem. Egy férfi és egy nő, hatvan körüliek – mi lehetett vajon fontosabb nekik, mielőtt elindultak, mint hogy elrakják a legalább fél éve ki sem nyitott nyaraló kulcsait? Nem tudhatjuk. Talán rossz hírt kaptak az unokákról, talán valami semmiségen összevesztek – gyakran megesik az ilyesmi ebben a korban. Mindenesetre ott kerülgetik egymást az autó körül, néznek be a léckerítés fölött, mint akik azt várják, valaki majd csak beengedi őket. Közben csatlakozik hozzájuk a traktoros – negyvenes, izzadt homlokú, pocakos férfi –, széles karmozdulatai erőszakos behatolási módszerekre tesznek javaslatot, amelyeket a pár egytől egyig elutasít. Vállrándítással otthagyja őket, azok visszaszállnak a kocsiba, elhajtanak. A traktoros lemegy a mederhez, vizet loccsant az arcára, prüsszköl, majd lehúzza nadrágján a cipzárat, és a folyóba vazel.

Biciklisek tűnnek fel a túloldalon, egy lány és egy fiú, rákanyarodnak a hídra, megállnak a közepén, lenéznek a vízre, majd legurulnak az innenső részsün. Egy darabig ide-oda csalinkáznak, nem tudják eldönteni, megálljanak-e, vagy hajtsanak tovább. Végül ráfordulnak a frissen vágott szérűre, tolják egy darabig a kerékpárt, aztán mikor látják, hogy nehezen megy, oldalukra döntve otthagyják őket, és elindulnak a folyó felé – elől a lány, pár méterrel lemaradva a fiú. Nagyjából húszévesek lehetnek, az ember egyetemistának nézné őket. Nem jöhetnek messziről, mert nemhogy hátizsák, de még egy kulacs víz sincs náluk. Talán itt laknak a hídon túli falvak egyikében, talán egy kicsivel arrébb.

A traktoros felkapja a fejét, abbahagyja a matatást a gépén. A víz felé tartó két fiatal elnézve nem támad benne irigység, agyában nem ébreszt régi emlékeket a kép, annyit lát csak az egészből, amennyi a valóságban is zajlik. Ott pedig az zajlik, hogy a felszíni harmónia ellenére mintha nem lenne minden rendben a lány és a fiú között. Az elől lépdelő lány vissza-visszanézeget, mond is valamit, de a mögötte baktató fiú rá sem néz, úgy tesz, mintha nem is hallaná, vagy hallja, csak nem érdekli. Egy darabig bámulja őket a fűzbokrok takarásában, aztán, mivel nem történik semmi, visszafordul a gépéhez, és tovább bütyköli a beszorult késeket.

A lány lemegy egészen a kavicságy széléig, lerúgja a szandálját, és bokáig gázol a vízbe. Jéghideg, de nem zavarja. Csak el a fiútól, minél távolabb, minél lehetetlenebb helyre – ha nem lenne felkavart, hordalékos a víz a tegnapi vihartól, átúszna a túlsó partra.

A fiú megáll a magas partszegélyen, onnan néz le a lányra.

- És ezt csak most mondd? – kiáltja. – Hiszen már három napja itt vagyok.
- Nem akartam ezzel kezdeni.
- Pedig kezdhettek volna.
- Kezdhettek volna, igen. De ez olyan dolog, amit... alaposan át kell gondolni.
- Igen, de mindkettőnknek.
- Mindkettőnknek, de azért inkább csak nekem. Én hagyok ki miatta egy évet. Még ha csak egyet!
- Ezek szerint te már döntöttél.
- Döntöttem.
- Mielőtt engem megkérdeztél volna.
- Igen. Jogom van hozzá.
- De bazmeg, még a véleményemre se voltál kíváncsi?
- Ne beszélj csúnyán, légy szíves.
- Miért? Nem hallja. Amúgy meg gyere ki abból a jéghideg vízből, föl akarsz fázni?

A traktoros szeme előtt megjelennek a tizenkettőtől tizenkilenc éves lányai, sorban, mind a négyen. Akikről, ha most így belegondol, alig tud valamit. Vagyis hát tud, de csak annyit, hogyan tanulnak az iskolában, ki mennyit segít a ház körül, melyikük szófogadó, melyikük nem. De ezt még a szomszédaszony is tudja róluk. A születésnapjukról már fogalma sincs, talán csak a legidősebbikéről, hogy amúgy meg mi jár a fejükben, azt még csak kitalálni sem tudná.

Ujjai megfeszülnek a franciakulcsra, félbehagyja a szerelést, fenekével lehuppan a fűbe. Itt baszakodom ezen a gépen, gondolja, miközben a fontos dolgok másutt történnek. Mert hát, ahogy ezeket a fiatalokat hallja itt, hamarosan úgysem lesz beleszólása a történésekbe. Megy majd minden a maga útján, mintha ő ott sem lenne. Mintha nem is létezne. Fut az események után, ha lesz ereje hozzá. Meg ha hagyják.

A lány kijön a vízből, beelép a szandáljába, fölkapaszkodik a parton. Az utolsó méteren elkapja a fiú lenyújtott kezét.

- Akkor... gyerekekünk lesz? – kérdezi a fiú.
- Nekem biztosan.
- Jó, hát... – ereszt meg egy kamaszos heherészért a fiú –, akkor nekem is.
- Nem vagyok benne biztos.
- Miben nem vagy biztos?
- Hogy érett vagy-e rá. Te annak tartod magad?
- Hát, eszembe sem jutott eddig, hogy ezen gondolkozzam.
- Erről beszéllek. Uvét uvére halmozol, nem veszel komolyan semmit, nincs benned felelősség.
- Ha ilyennek látsz, mi a francért lógsz velem? És amikor az ősszel szakítani akartam, miért rimánkodtál, hogy maradjak?
- Mert azt sem gondoltad át rendesen. Csak úgy a képembe vágtd. Így nem lehet.
- Akkor, ha jól értem, nem tartasz rám igényt mint a születendő gyerekek apjára. Erről van szó?
- Ezt így nem mondtam. Csak szeretném, ha megkomolyodnál, de pillanatnyilag úgy látom, erre a közeljövőben nincs esély.
- Miért? Miért nincs esély?
- Mert gyerek vagy még, azért. Nem alakult ki benned semmiféle felelősségtudat.
- Ezt már mondtad. Nincs valami ütősebb érved?
- Mi ütősebb kell ennél? Ha nekem mondanák, elsüllyednék szégyenben.

– Persze, tudom. Neked csak ez számít. Hogy érett, felelős embernek tartanak.

– Szerintem nincs mit szégyellni rajta.

– Hát, tudod...

A traktoros szeretne igazat adni valamelyiküknek, de nem tudja, melyikhez húzzon. Dolgozik benne a férfiszolidaritás, de a lánynak hisz. A fiú valóban nem lehet egy megbízható fajta, ha a lány csak most közli vele a hírt. A lány meg mintha az a kioktató típus lenne, akit mindig is utált. Olyan hidegen bánik a fiúval, mintha sosem tette volna szét neki a lábát.

Végzett a szereléssel, szeretné folytatni a munkát, de nem akarja megzavarni a fiatalokat. Meg kíváncsi is, mire mennek.

– Akkor most mi legyen? Csomagoljak és utazzak haza? – kérdezi a fiú.

– Nem tudom – mondja a lány. – Igen, az lenne talán a legjobb. Hogy mindketten nyugodtan átgondoljuk.

– Nem lehetne együtt átgondolni?

– De, lehetne. De akkor el kell mondanom a szüleimnek.

– Előbb vagy utóbb úgymint el kell, nem tökmindegy, mikor?

– Jó. Most, ha hazaérünk?

– Én benne vagyok.

A traktoros elképzeli, amint Lili, a tizenkilenc éves lánya eléje áll, és bejelenti, hogy terhes. Mit csinálna ő? Hebegne-habogna, talán hang sem jönne ki a torlán. Vagy lekenne neki egyet? Vagy inkább magához húzná és átölelné? Vagy mit?

Mikor újra felnéz, már csak a hátukat látja, amint tolják a biciklit a szérún, fel a hídra. A lánynak nehezen megy, a fiú segít neki. Még a hídon sem ülnek fel, ballagnak egymás mellett, de a folyó már nem érdekli őket. Maguk elé néznek, mozgásuk lassú, de határozott. Követi őket a szemével, amíg csak el nem tűnnek a túloldalon, s még akkor sem fordítja el a fejét, mikor már nem lát belőlük semmit.

Motorzúgás téríti magához, visszajött az idős pár, akik nem hoztak kulcsokat. Az asszony izgatottan ugrik ki az autóból, a kulcsok már a kezében, először az ajtót nyitja ki, majd a kaput tárja szélesre az autó előtt. A türkizkék kis autó begördül a fűzfa alá, kiszáll a férfi is, nyújtózkodik, tárva hagyja a kocsiajtót, élvezzi, hogy birtokon belül van. Kinyitják a ház ajtaját, nejlonszatyrokat cibálnak elő a csomagtartóból, az ülések mögül, szerszámokat, virágföldet, kempingtáskát. Nem telik bele negyedóra, s már mindketten a ház körül szorgoskodnak: a férfi ás, az asszony virágpalántákat helyez a járda széléhez.

A traktoros föltápáskodik, végignézi a parton, mennyi van még hátra, majd elhelyezkedik az ülésen, beindítja a motort, és rááll a nyomvonalra. Közben lemegy a nap, felhők érkeznek nyugatról, ilyenkor már nem szokott történni semmi. Elégedetten hallja, hogy a kések nem akadnak, ütemesen dolgozik mindegyik. Még egy óra, és kész lesz.

Kedves Olvasóink!

A Kortárs folyóirat idén nyáron **irodalmi tábor** tart Balatonfüreden augusztus végén. A táborban irodalmi műhelyfoglalkozásokkal, előadásokkal, workshopokkal telnek napjaink.

Műhelyvezetőink: JENEY ZOLTÁN, SZEKERES NIKOLETTA, SZILASI LÁSZLÓ, TÓBIÁS KRISZTIÁN.

A meghívott vendégek között lesznek többek között ÁCS MARGIT, MARKÓ BÉLA, SZILÁGYI ZSÓFIA, SZVOREN EDINA.

A táborban csak korlátozott számban tudunk résztvevőket fogadni.

Jelentkezni a kortarstabor2022@gmail.com email-címen lehet.

A tábor a résztvevők számára ingyenes.

A táborról folyamatosan tájékoztatjuk az érdeklődőket a kortarsfolyoirat.hu oldalon, illetve a Kortárs és a Ko facebook-oldalán.